

נִבְטָנוּ מִסִּיּוֹט

אני והצבייה

שְׁתִּינוּ פְּצוּעוֹת,
אֲנִי וְהַצְבִּיָּה הַיְּפָה,
צוֹלְעוֹת אֶחָת בְּקֶצֶב הַשָּׁנִיָּה.

אֲנִי נוֹגַעַת בַּפְּרוֹתָהּ וְהִיא נוֹשֶׁרֶת
עַל עֲרַמַּת שְׁעָרַי,
עוֹרָה נֶרְעַד לְזִכֵּר הַפַּעַם
שָׁבָה נַעֲלָנוּ לְסִתּוֹת,
וְהַצִּלָּקֶת עַל צוֹאֲרֵי מְהַבְהֶבֶת
בְּצַבְעֵי אֱלִימוֹת קְרוּשִׁים.

הִיא מְחִיכַת אֵלַי בְּהִנָּפֶת זָנָב
אֶךְ קִרְנֶיהָ שְׁפוּפוֹת
כְּמוֹ שִׁחְלוֹתֵי הָרִיקוֹת.
אָנוּ פּוֹסְעוֹת לְאֵט בְּסִבְכֵי הַיַּעַר
שָׁבוּ דֶּהְרָנוּ פַּעַם
וְלֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְהַבְחִין בֵּינֵינוּ
אוּ לְקַבֵּעַ בּוֹדָאוֹת
מִי נִמְלָטָה מִמִּי.

בְּמִבְּט לְאַחֹר,
שְׁתִּינוּ נִסְנוּ מְאוֹתוֹ הַטּוֹרֶף
בְּלִי לְדַעַת עַד הַיּוֹם
אֶת זְהוּתוֹ.

אבקני הדמיון

אֲבָקְנִי הַדְּמִיּוֹן הֵם זְכוֹנוֹת
וּפְרִיחָתָם הִפְכָּה לְעוֹלָמִי.

אוֹרְכֵי־דְאוֹת שְׁחָצְנִיּוֹת
מוֹשְׁטוֹת מִתּוֹךְ רִגְעֵי הָרֶךְ
מְאַיְמוֹת לְמוֹלֵל
אֶת הַתְּנַגְדוֹתַי.

מְרוּהַ גְּבוּכָה מְסִיטָה
מִמֶּנִּי אֶת רֹאשָׁהּ
בְּעוֹד הַקְּחוּנִים מְכֻסִּים
אֶת גּוֹפִי בְּבָדִים שְׁקוּפִים.

בְּלִילָה אֲנִי נִרְדָּמַת
לְצִלִּיל חֲרִיקוֹת שְׁנִיָּהם
שֶׁל הַצִּמְחִים הַטּוֹרְפִים,
כְּדֻנִּיּוֹת חֲרוּרוֹת וְטָלְלִיּוֹת
נוֹטְפוֹת זַעַה קָרָה.

אֵינְסִפּוֹר הַבְּדִלִים יֵשׁ בֵּינֵינוּ
וְלִמְרוֹת הַכֹּל נִבְטְנוּ
מִסִּיּוֹט זֶהָה.